

ШУМАДИЈКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванципа.

} № 11.

СРЕЋАНЪ ЧОВЕКЪ.

(крај.)

— А ты одюри сада тогъ ђавола . . . ту твою жену.

— Немогу! . . . То е изворъ неизцрпимый, за моя истраживаня: сваки данъ я откривамъ по какавъ новый, непознатъ, одвећъ любопитанъ нравственный появъ, кога опредѣлити неумемъ, и кои наопачке окреће све мое пређашнѣ науке, о поредку дѣйствованя ума и срца, тако, до садъ јошъ никако немогу да завршимъ мой саставакъ *De caritate, carita duo*, „О глави, две главе.“ коимъ се надамъ заслужити безсмртно име и велику пензию одъ Калифе. И заиста, незнамъ кадъ ђу га довршити! . . .

Везиръ, видећи све ово, слегне раменима и пође.

Но куда ће да иде? . . . Кома да се упути. . . Забринуть овако посѣти онъ много лица, коя е за срећне држао, но ни еданъ му недаде свою кошулю. Нико нехтеде признати, да е срећанъ. Едномъ гордость не дала быти срећанъ, другоме богатство, трећемъ сиротиня, четвртомъ задовољство, петомъ зависть, шестомъ саможивость, седмомъ уображенъ, осмомъ безпосличенъ или трудъ и т. д. Везиръ быаше у очајнию. Онъ као старый књижевникъ почне подозревати, да у овой ствари међу понятіемъ „човекъ“ и понятіемъ „срећа“ мора быти какво неспоразумлѣнѣ. Или е човекъ, мисляше онъ, своимъ страстима у невреме за срећу створенъ, или е понятіе и речъ „срећа“ у невреме за човека измишлѣно. Последнѣ му се чиняше вѣроватнѣ: безъ сумнѣ то се морало случити у дубокой древности, негда после ручка, безъ надлежногъ прегледа касателны акта, онако штоно речъ на срећу. Или, ако е дѣло то разматрано у комъ министерству, то е сигурно понятіе и речъ „срећа“ додао какавъ халдейскій столоначалникъ, да му концентъ обширнѣ буде. Размисливши овако онъ изгуби надежду даће игде лековиту кошулю срећногъ човека наћи, но у тай ма падне му на паметъ, да иза вароши у одной прекрасной долини, окруженной наилучшимъ изгледима, живе у лепой усамлѣной кућици двое млады залюблѣны, кои су се пре некогъ времена одселили са шесть частій „нове Хелоизе“ и пуномъ збиркомъ сачинена Флоріяна и Геснера те тамо да се наслађую чистомъ срећомъ, пламеномъ любви и селскомъ природомъ. Мысао ова добро му дође! и онъ потрчи къ романтичномъ заклону нѣжны и залюблѣны срца.

Онъ трчи, трчи, но већ се вата мракъ. Наипосле стигне. Онъ приђе къ вратима и текъ што мисляше

куцнути, наданпутъ зачуе, како се нѣжна срца свађаю међу собомъ, прекораваяћи едно друго преваромъ очекиваня, неодржанѣмъ речи, ладностѣу, неповеренѣмъ и т. д. Чувши ово онъ утече безъ обзира.

— Овде не треба ни питати за срећу. Види се да е срећа лепа само на арти, у црвеномъ повезу са златнимъ листовима.

И не обзирући се онъ изиђе на великѣй путь.

Видећи да е и на овомъ последнѣмъ месту „срећу“ бадава тражио, уморанъ и веома снуженъ. Везиръ се враћаше у варошь, са скрштенимъ на грудма рукама: онда јошъ не было уведено у обичай држати ѣй у цеповима, премда е сатъ већъ быо измишлѣнъ. Шта ће онъ сада казати Калифу, кога е свагда уверавао, да су сви люди у нѣговой држави срећни и пресрећни? . . . Идући овако замишлѣнъ онъ сустигне сиромашка едногъ у белой одъ камилске вуне альни. Овај носаше на леђма велико бремѣ дрва, и гласно пѣваше народну арабску песму, о славномъ пустиньскомъ юнаку, Антару. Нѣговъ чистый, ясный среброзвучный гласъ, коимъ се одлякую нѣгови саплеменици, разлезаше се као громъ у каменитимъ врлѣтима планине Крака, и неприятно потресаше снуженогъ Цафера.

— Што ты море тако вичешъ? — рекне везиръ — као да си нешто врло весело.

— Него заръ да плачемъ? одговори сиромашъ. Певамъ, еръ самъ срећанъ.

— Шта? Ты си срећанъ? . . .

— Да!! найсрећнѣи одъ поданика калифини.

— Не може быти! да си ты срећанъ, ты, у твоѣмъ станю? . . .

— Заиста, срећанъ! И што ти е то чудно? . . . Богу хвала, я самъ увекъ здравъ; радимъ и добѣямъ за мой посао онолико, колико ми е нужно да се издрживамъ, и више ништа не желимъ. Я немамъ ни жене, ни дугова ни деце. Ништа рѣаво нечинимъ, и ни о чему се небринемъ; никога се небоимъ осимъ мое савести. Шта више и то да ти кажемъ: немамъ богъ зна какавъ капиталъ, али се небоимъ ни оногъ допова великогъ Везира, онога! . . . Како му оно беше име? . . . онога! познатогъ! . . . любимца калифиногъ. — Цафера, богъ га убио. Знашъ ли га?

Цаферъ се осмене, и тиме сакрѣ свою забуну.

— При сему томе, кадъ бы Цаферъ Али Бармеѣи чуо, шта ты за нѣга говоришь, онъ бы, я држимъ быо у станю поварити твою среѣу? : . . .

— Е да! . . . нѣ онъ тако лудъ као што ты мислишь. Онъ бы се само злобно осменуо и више ништа. Оногъ человека, одъ кога се нема шта узети, кои нигда неће бити у милости кодъ Калифа и кои нѣ у станю Цаферу шкодити при двору, нигда онъ узнемиривати и гонити неће.

У овомъ одговору Цаферъ позна самъ себе као да гледа у огледало.

— Али, кадъ бы нѣму пало наумъ ударити теби зато неколико батина, или те обесити?

— Па шта бы было? . . . нека ме истуче, или нека ме обеси мене е све едно. Я бы само реко: Ала хъ-ѣеримъ! „Богъ е милостивъ,“ — и свршенъ посао. Но, небой се, нити ће ме истуѣи нити обесити, ако nebude суѣено; а судбини неможе се нико противити.

— Онъ има право! помисли Цаферъ — осимъ свою други готово немогуѣны условія, за среѣу е нужна јошъ тврда вера у судбину. Слѣдователно, среѣа человека оснива се на начелу, кои е противанъ нѣговомъ здравомъ разуму? . . .

Слѣдователно. . . .

— А заръ могу и батине чему сметати? прекине дрвоноша, Цаферу размишляваня. Видишь, заръ е Цаферъ еданпуть по табанима истучень, па зато нѣму то опеть не смета везировати и зрати люде. И кадъ казнь несмета злочинству, зашто бы она управо среѣи сметала? Ово е и едно и друго природный гласъ срца, наклоность, позивъ. . . .

— Ты поче свою ученость одкривати, али ми кажи еси ли ты заиста среѣанъ,? да се не шалишь?

— Не, не, веруй нешалимъ се. Я самъ тако среѣанъ, да и самъ пророкъ на седмомъ небу среѣиѣи бити неможе. Я самъ быо среѣанъ, среѣанъ самъ садъ, и осеѣамъ да ѣу свагда среѣанъ бити. . . .

Цаферъ рекне съ важносѣу: „Заповедамъ ти дакле у име Калифе, да идишь за мною у варошь.

Сиромяхъ поѣе весело, безъ затезаня и безъ страа.

„Владателю правоверны!“ рекне везиръ ударивши челомъ предъ постельомъ болногъ Харуна: „ево человека, кога си ты заповедіо привести къ стопама твоима. Животъ е твой избавльѣи: ты ѣещъ оздравити на среѣу нашу и свою твою поданика.

— Нема силе на могуѣства, него у едногъ Алаха! викне Харунъ умилнимъ гласомъ. Човече! Еси ли ты среѣанъ?

— Владателю правоверны, — нека се продужи животъ твой до дана престанка света! . . .

Ако самъ кривъ ево ме, — одговори непознатыи у изцепанымъ альбинама. — Шта да чинимъ? . . . Я самъ врло среѣанъ. Шта могу я више желити.

— Тимъ болъ! рекне Калифъ. Скини се.

Непознатыи скине са себе свой грубый изношенный влекъ.

— Дай ми твою кошулю. Гди ти е кошуля? . . .

Представите себи свеобште удивленъ! пише стара кнѣига, изъ кое самъ я ову приповедку одъ речи до речи преписао: *у среѣногъ человека ни кошуль не былаше.*

ПОХОДЪ НАПОЛЕОНА ПРОТИВЪ РУСИЕ 1812.

Одъ дана на данъ све се болъ увиѣало, да Наполеонъ покрай себе никакву независиму силу у Европи не жели сносити; и тако е сада Русію жестокий ударъ снаѣи вмао. Царъ Александеръ быаше за дуго верный пріатель и приврженикъ Наполеона! но изъ више догаѣая морраде заключити, да му е Наполеонъ притворный пріатель, и да ће га наипосле найвеѣой жертви изложити. Зато се съ Енглескомъ сѣдини, па повуче и Шведску, којой на кнаду у Норвегій за Финландію обеѣа, противу Француске. Када Наполеонъ ратна приуготовлена рускогъ цара примѣти, са савршенимъ поузданьмъ рекне: „Русію ће промисао божиѣи напасти, зато дакле нека се и испуни!“ и одма се поче одъ Пириней па до сами обала источнога мора: одъ Нѣмна, па чакъ до адриатскогъ мора, целе 1811. год. безъ престанка за войну спремати; па шта више и сама Аустрија и Прайска моррадоше подиѣи войску. Одъ пролеѣа до осени, све е то веѣъ у найвеѣемъ движенію было Европа одъ овогъ похода нигда веѣи и сѣиѣи видила нѣе, ерѣ овай походъ изгледаше као какво преселеніе народа. Преко 500,000 люде, Француза, Аустријанаца, Прайза, Саксонаца, Бавраца, Вартембергяна, Баденаца, Вестфалаца, Холадеза, Талияна, Поляка, Португалаца, и Шпаньолаца са свачимъ богато снабѣвени, врену се противъ Русіе и 15 Юнія 1812. г. преѣу граничну рѣку Нѣмень. Паденіе Русіе чиняше се сасвимъ извѣстно, и у толико брже и сигурниѣе; ерѣ е тада и са самимъ Турчиномъ у рату заплетена была. Но енглескимъ посредствоваѣмъ заключи Александеръ съ Турскомъ миръ, у комъ Прутъ постане граница рускогъ царства; и садъ сву силу свою обрати противъ неприятели, съ торжественимъ завештаньмъ, никако войну непрекинути до годъ се еданъ неприятелискій воиникъ на русской земльи налазіо буде. Наполеонъ пошлѣ едно одѣленъ свое войске подъ Удиномъ и Макдонадомъ къ Петербургу противъ рускогъ княза Витгенштайна; а съ главною войскою самъ се къ Москви упути. Рускій предводителѣи Барклѣй де Толи и Багратионъ бореѣи се съ нѣимъ повлачили су се натрагъ; и после дводневногъ кровавогъ сраженія кодъ Смоленска 5. и 6. Августа, юриномъ французи освое ову варошь, коя са свою страна у еданъ ма у пламену огрезне. Садъ предузме старый Кутузовъ, кои текъ што се побѣдоносно съ турске войне вратио быо, врховно заповедничество надъ рускомъ войскою. И онъ се све единако натрагъ у внутреность повлачио, палеѣи и опустошаваюѣи вароши и села за собомъ, да бы тиме неприятели само едну пустино оставіо; и наипосле близу Москве, петнаестъ миль одъ старе престолне вароши, стани се. Честь државе зактевала е да Москва безъ велике битке недоѣе у руке неприятели. Садъ Наполеонъ съ радосѣу викне: „воиници, ево сраженія когъ сте желили. Оно намъ е одвеѣи нужно, ерѣ ће намъ донети изобиліе, добре зимнѣ квартире и безопасанъ повратакъ у Француску. Владайте се онако, како бы потомство о свакомъ одъ васъ казати могло; и онъ е быо у жестокомъ сраженію подъ зидинама Москве!“ Затимъ даде ликъ свогъ сына споля на шатору

свои ставити, и сви виши и нижи војници, одушевљени пошташе, да виде њиовогъ будућегъ владателя.

Међутимъ се у рускомъ стану сасвимъ друго позориште догоди. Његово свештенство у подпуномъ црковномъ одълу съ највећимъ торжествомъ ишло е съ литијомъ крозь станъ, носећи свете чудотворне иконе войсци за угледъ. „Небо и земля“ проповедаше свештеници — „неприятельмъ увређени, на освету позиваю; зато ће сваки храбрый у сраженію сигурно блаженство задобити.“ На то Руси съ највећимъ одушевљеніемъ викали су „ура!“

26. Авг. догоди се жестоко сраженіе близу Москве кодъ села Бородина. Овогъ ужасногъ дана на свакој страни пало е до 25.000 люди. Одъ ране зоре па до мркле ноћи борили су се безпримернымъ оторченіемъ. Читаве легије руски простака придруживши се съ одважношћу къ старымъ војницима, прекрете се и съ викомъ: „Богъ нека намъ буде милостивъ!“ юришаше у најжешћи бой. Најпосле поче Кутузовъ уступати и ради баче Москву, која ніе цело отечество жертвовати, него се у ново сраженіе упустити: съ оборенимъ главама и умотанымъ заставама безъ дупњава добоша повуку се руси натрагъ крозь старый престолный градъ Москву. Већа часть заоставшегъ грађанства съ градскимъ заповедникомъ графомъ Ростопшиномъ, придружи се осталој снужено повлачућој се войски.

2. Септембра съ едногъ брега угледе Французи прекрасну варошь, съверный Єрусалимъ, изъ своју грла чусе прерадостна вика: „Москва! Москва!“ ова варошь изгледала е као обично, сјајна и величествена. Торони и златна кубета многобројны цркви блистали су се одъ сунчани зрака; њна зданія узвишавала се у средини прекрасны башта, а надъ овима опетъ величествено узвишаваше се Кремль, царскій дворець. „Ево намъ и славне Москве!“ повиче Наполеонъ пуњ усхибена, и сву своју войску у движеніе постави.

3. Септембра дође предъ саме градске капије, које су све широмъ отворене биле. Чудећи се, очекиваше онъ са своимъ войводама, да му мѣстна власть на торжественый дочекъ, или какво множество радостны зрителя на сусреть изиђе, — али нико му недође! Ужасна глува тишина почиваше надъ целимъ пространымъ градомъ. И најпосле, почемъ е два саата бадава очекивао, уђе унутра. Улице быяху сасвимъ пусте, врата и капије заидаше, сви дућани и остале трговачке зграде добро заклоучене — и на све стране прозори якимъ капцима затворени. Одма идуће ноћи на више места у граду появи се пожаръ. Садъ ніе се имало чимъ гасити, ерѣ е Ростопшинъ све са собомъ одувао, и на све стране запаметелне справе спремјо па тога ради и апсенике ослободио, како бы му у одсудномъ часу за цѣль послужити могли. Пожаръ овај у почетку Французи нису скоро ни на умъ узимали, но шта выше јошъ бољ подстакивали.

4. Септембра подиже се сильный вѣтаръ, и за кратко време, на хиляду места плану ватра, у којој цела варошь као у правомъ пламеномъ мору огрезну. Ужасно е было чути вику люди, страхъ бежећи и силно уздисањ умирући, докъ су се међутимъ са зданія кровови праскомъ земљи стропоштавали и съ тороня истопљено олово доле сливало. И у самомъ Кремљу у коме се Наполеонъ на-

лазио беснио е ветромъ дотераный пламень, тако, да и самъ царъ садъ уплашенъ повиче: „То су правый опустошители!“ и съ великомъ опасношћу избегне у еданъ обличный увеселителный царскій дворець. Почемъ се ватра стимала, дозволи онъ свой войсци плячканъ, и то прво својој гарди, доцнѣ и осталој войсци; а најпосле тако рећи пабирченъ плячке, остави другимъ спомагателнымъ народима. Едно за другимъ 14 дана трајала е плячка, и силно се богатство нашло особито по подрумовима. — Тако е сада неизмѣрима варошь, у којој е побѣдитель мыслио, да ће се преко зиме у највећемъ изобилію моћи одморити, па текъ почеткомъ пролећа даљ продрети, по већој части у развалинама, и у пепелу лежала.

Пожаръ Москве быаше јутреня зора, опетъ повраћајућегъ се ослобођеня Европе. Докъ су побѣдители сребро злато и многе друге драгоценности у изобилію имали, наскоро имъ се покажу нуждне потребе, у којима су оскудѣвали. Хлеба и друге потребне ране сасвимъ нестале, и тако Наполеонъ побѣдитель тимъ принуђенъ буде, самъ предложити миръ побеђеномъ. Царъ Александеръ најпре обнадежди свогъ неприятеля, а доцнѣ сва предлаганя одбаци съ овимъ речма: „За Русію права война сада ће текъ да започне!“ Крайньомъ оскудицомъ притеснѣнъ, поче Наполеонъ 6. Октобра онимъ истимъ путемъ којимъ е дошао, натрагъ враћати се. Но какавъ ужасанъ повратакъ! Зајста намъ историја ни еданъ, овомъ страовитомъ повратку подобанъ примѣръ представити неможе. — Као да е и само божество съ Русима у саюзъ ступило; ерѣ необично рана и строга зима настаде, и напрасно спонаде жалостно повраћајуће се неприятель. Людѣ и конѣ одъ силне зиме и глади изнемогли, као подъ косомъ трава попадаше, и као мртвачкимъ покровомъ покри ѣи снегъ. Путь крозь непрегледиму пустыню быаше свуда съ мртвимъ людма и коньма, разнымъ оружјемъ, чебаномъ и пртлягомъ покривенъ. Сваки данъ падало е хиљадама заробљеника у руке Руса, кои су за њима ишли. Хиљадама падало е одъ козачкогъ копля и одъ батина разарены селяка. Али највећа несрећа догодила се на Березини, преко кое е Наполеонъ мостъ саградити дао. Јошъ небыаше ни половина войске прешла, а уеданпутъ чусе страовита козачка вика „ура,“ и грмљавина силны рускѣй топова. Садъ читава гомила Француза, люди, конѣ, кола и топови нагнуше едно преко другогъ на мостъ. Сваки хтеде првый бити; заповестъ ніе никакве важности выше имала; ерѣ се сваки за свой животъ боріо. Многи беше силнымъ претесненіемъ угушенъ; многи колима и точкови, ма прегаженъ а многи у рѣки удавлѣнъ. У гомилу овога переда, грмише рускѣй топови. Најпосле стропошта се мостъ у воду, и тако хиљадама люди пађоше у таласима своју смртъ; а сви остали, кои су на другој обали заостали были, буду заробљени. При овомъ преласку 15. Ноембра, изгубише Французи преко 30.000 люди. Наполеонъ самъ увидивши безнадеждный изгледъ свога жалостногъ станя, остави войску. Као што се некадъ Ксерксесъ, предводитель едногъ миліона, изъ Грчке бежећи начу у свою Азію опетъ повратио, тако исто и Наполеонъ спасао се на еднимъ яднимъ саовицама, бѣжећи предъ остаткомъ свое войске, и преко пусты снежны и ледены руски поля; дође у Вилну, а одавде преко Варшаве, Дрездна и Майнца у Паризъ, да што пре нову войску

скупы. Врѣвно повелительство надъ заоставшомъ войскомъ быо е предао неаполитанскомъ краљу. Одъ тогъ времена савъ се поредакъ у войсци поремети, и несрећа француза превазиђе сваку меру. Войници изъ свои полкова кудъ кои бѣжаше. Незнатна часть коняника задржала е јошъ свое коњъ, а многи и безъ обуће осташе, тако, да су принуђени были са себе чою дерати, и ноге — да имъ непрозебу — завіяти. Поредъ овогъ јоште беснила е и гладъ, чега ради морали су и саме коњъ съ найрѣшимъ апетитомъ ести. Као какви мртвачи тумараше войници по свѣжно-леденимъ полянама, гонѣни непрестано одъ козака. — Нигди мира! нигоди одмора! текъ што нешто мало ватру наложе и око нѣ посѣдаю; одма и опетъ козачка вика „ура“ на све стране растера. Ђдини гласъ: „козакъ!“ баше довољни да множество непријетеля у неописано бѣгство натера; многи полусмрзнати као луди тумарали су тражећи ватру да се мало одкраве, па тако се најпосле поредъ ватре многи и укоче.

Тако се сврши онај поносити и са оноликимъ надеждама основанъ походъ противу Русіе. На пожару Мосве изгорела е и круна и слава Наполеонова. И за 6 месеци тога ратованя у Русіи, пропало е 300 хиљада люди и 150. хил. коња. — У 1813. години спалили су Руси преко 200. хиљада мртвы тѣлеса.

ЗАЧИЦИ.

Онај кои одъ надежде живи, умреће одъ глади.

Управљай свое послове, и немой нигда, да твои послови тебе управљаю.

Нема праве ползе безъ труда.

Приљжностъ плаћа, а очајаніе прави веће дугове.

Чести мали ударцы обале дебелу букву.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

1. Фебр. дао е господињъ Войвода Вучићъ у княжескомъ зданиу на шіаци сѣйну вечеру, на коју е позвано и присуствовало преко 150. гостию. Свѣтла Княгиня са своимъ сјателнимъ кћерима, г. митрополитъ, господа конзули, ч. паша, попечительи и совѣтници присуствовали су на овомъ веселю. При вечери прву здравицу напио е господињъ Вучићъ Свѣтломъ Князу и Княгини. — Г. митрополитъ напио е у здрављъ г. Вучићу, желећи му: здрављъ и дугъ животъ, да проводи у слоги и пріятельству са осталомъ господомъ и у оданости прама Нѣговой Свѣтлости. Г. Вучићъ піо е за здрављъ г. митрополиту, господа конзулима, и свима гостима; гос. генераль-конзулъ Радосављвићъ піо е за одсуствуюће позвате по сбогъ болести недошавше госте. Ч. паша піо е за здрављъ ербскогъ народа — уза сваку здравицу свирала е воена банда, и орило се многая лѣта. Милина е было погледати наше великаше у овако искреномъ пріятельству; и правый родолюбаць могао бы се ситъ наплакати, одъ радости, кадъ види и увѣри се своимъ очима да су сви еднаке душе и еднакогъ срца. Кадъ'е у едной држави оваква слога и оваква искреность, онда и она држава мора овако напредовати у свачему. Млађи светъ, съ одушевленіемъ увѣрио се, да треба да слѣдуе примѣру и стопама данашњи великаша, ако жели срећно живити. Веселъ ово тра-

јало е до 2 сата после поноћи. Гос. войвода Книћанинъ сбогъ свога здравља отишао е рание.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Краљица енглеска издала е једну прокламацію, у којој строго запрештава своимъ поданицима свако сношеніе съ Русіомъ.

— Изъ *Одесе* одъ 26. Јан. являю: да на Пруту 60. хиљада Руса скупљно стои. Наредба изашла е, да се све спреми што войсци треба. Главный военый станъ, премешта се изъ Кишенѣва у Одесу.

— А. ц. пише: „Свечаность свадьбе княза црногорскогъ Данила свршена е. Све новине о томъ торжеству јоште говоре. — Одъ женидбе Иван-бега Црновића, кадъ е узимао кћерь Марозинія Дужда одъ Млѣтака, па до данасъ, ніе већегъ веселя у Црној Гори было. Г. владика Кнежевићъ свршио е вѣнчанѣ. Баронъ Мамула быо е кумъ, и обдаріо е светлу невьсту съ едномъ лепомъ бразлетномъ. — Црногораца и гостию са свы страна много е было. 30. волова, 100. печены овнова, и 400. акова вина потрошено е тога дана.

— Енглеска опредѣлила е 3. милиона талира, за воене потребе на мору. — Лордъ Русель правда Раглана, и примѣчава да енглеске войске у Криму има 23. хиљада, и да не треба новинама веровати, што оне описую, да е станъ войске одвећъ рѣаво. Лордъ Гренвилъ и Панморъ обећаваю, да ће се ратъ съ najveћомъ ревностю продужити; и да ће се неспособни офицери одъ войске удалити.

— Едне новине являю: да е французскій министеръ иностраня дѣла писао посланику французскомъ у Берлинъ, и явіо му: да е Француска готова заключити съ Прайскомъ особитый союзъ. — Многе новине на ново су почеле проричати, да некажемо измышлявати, лепе надежде за миръ. Оне осниваю те свое надежде на некимъ писмама, коя су дошла у Бечъ изъ Париза и Петербурга.

— Француске званичне новине пишу: да е посланикъ аустрійскій у Паризу г. Хибнеръ, излазіо предъ цара Наполеона, и представіо му грофа Кренвила, посланогъ тамо одъ Аустрије нарочито ради воены послова.

— Битка коя се 7. Јан. кодъ Севастополя догодила: ніе одъ велике важности. Руси су изпали и ударили на Французе.

— Являю: да се князь Меншиковъ повукао сѣверу, и да Руси непрестано излазе изъ града и узнемирую союзнике. Ноћу е врло яка зима. Здрављъ войника е врло жалостно. — Осамъ баталіона руске войске, стов кодъ Чоргуна. — У Криму е већъ почетъ гвозденый путь, да се прави, на коме ће коњи вући кола.

— Грчка ће за кратко време ступити у обична трговачка и дипломатична сношенія, съ Турекомъ.

— Бечке новине као последню вѣсть съ бойногъ поля являю; да су 11. Јануара опетъ Руси изашли изъ града, и ударили на Французе, кои су мыслили да нема много Руса. и тако су претрпели (Французи) прилично велику штету. Погинуло е 3 хиљаде Француза. После тога несрећногъ сраженія породи се буна у французской войсци; сбогъ чега 400 французски солдата зуава, доведени су у ланцима у Цариградъ, а одатле послани су на лађи у Тулонъ,

Течай: сребра 56 гр. дукать; злата 5 ф. 56 кр.